

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

(15)ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 27 Ἰουλίου 1953 (Π.Ο.Η.) "Ἔτος Ζ'. Ἀριθ. 160 --Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1000 Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7--Ἀθῆναι Τηλέφ. 33.839	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ἀγγελὸς Ἀντωνόπουλος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δραχ. 15.000--Ἐτησίᾳ δραχ. 30.000 Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.--Ἐτησίᾳ δολ. 4
---	---

ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐθέσαμεν τὸ πρόβλημα πῶς θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν κατοχύρωσιν τῆς θέσεως τοῦ ἀγώνος. Μὲ ἄλλους λόγους : Τί πρέπει νὰ γίνη, διὰ νὰ ἀποδώσῃ ὁ Ἄγων τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα.

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ τονισθῇ μίᾳ κεφαλαιώδης ὑποχρέωσις. Ὁ ἀγὼν μας εἶναι ἀγὼν Ἐκκλησιαστικός. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι πρέπει νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ κινηθῇ μέσα στὰ πλαίσια τῶν χριστιανικῶν ἀξιῶν. Δηλαδή οἱ ἀγωνιζόμενοι τὸν ἀγῶνα αὐτόν, πρέπει νὰ ζοῦν, εἰς τὸν τελειότατον, εἰ δυνατόν βαθμόν, ὅλα τὰ ἰδανικά τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς. Πρέπει νὰ διαπνέωνται ἀπὸ ἀγάπην, εὐλικρίνειαν, ἐντιμότητα. Πρέπει ἀπὸ τὴν συνείδησιν τοῦ ἀγωνιστοῦ νὰ λείπουν ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς κακοηθείας, ἐνοχῆς, διαφθορᾶς.

Πρέπει ὁ ἀγωνιστὴς τοῦ ἐντίμου αὐτοῦ ἀγώνος νὰ εἶναι πρῶτα καλὸς καὶ ὁλοκληρωμένος Χριστιανὸς καὶ μετὰ νὰ εἶναι ἐντιμὸς ἀγωνιστής.

Ἐν συνεχείᾳ ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ συνοχῆς νὰ λάβῃ χώραν ἡ διοργάνωσις ὅλων τῶν δυνάμεων μας, ἀπὸ τοῦ πλέον εὐαριθμοῦ παραρτήματος μέχρι τῆς πολυπληθεστεράς ὁργανώσεως. Σκοπὸς τῆς διοργανώσεως αὐτῆς θὰ εἶναι ἄφ' ἑνὸς μὲν ὁ πνευματικὸς μας κατάρτισμός, δι' ὧν μέσων διαθέτομεν, ἄφ' ἑτέρου ἡ διάρθρωσις τῶν δυνάμεων μας κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε δι' ἑνὸς νεύματος τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῶν Ἀθηνῶν νὰ πραγματοποιηθῇ Πανελλήνιος Συναγερμός. Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι καὶ εἰς τὰ δύο σημεῖα ὑστεροῦμεν. Διαλέξεις, κηρύγματα, ὁμιλίας καὶ

πάντα, τὰ πράγοντα καὶ ἐξευγενίζοντα τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν.

Οὐδενὸς τὴν προσοχὴν πρέπει νὰ διαφύγῃ ἡ ἀνάγκη τῆς πειθαρχίας. Πειθαρχία καὶ μόνον πειθαρχία θὰ προαγάγῃ τὴν κίνησίν μας.

Ὅλως ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ τονισθῇ ἡ τεραστία σημασία τῆς εὐρυτάτης κυκλοφορίας τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» εἶναι ὄπλον καὶ ὡς ὄπλον πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ εὐρύτατα. *Κανένα σπίνι καὶ κανένα ἀγωνιστὴς* δὲν πρέπει νὰ εὐρεθῇ *χωρὶς περιοδικόν*.

Τὸ ζήτημά μας θὰ προωθηθῇ, τότε μόνον, ὅταν πιστεύσωμεν, ὅτι θὰ ἐπιλυθῇ μὲ τὰς ἰδικὰς μας δυνάμεις, συνεπικουρουμένους μὲ τὴν θείαν χάριν. Φαντασθῆτε, πόσον φαιδρὰ ἀφέλεια θὰ ἐχαρακτήριζε τοὺς ἐθνικοὺς ἥρωας τοῦ 1821, ἐὰν ἐπίστευον, ὅτι ἡ «Ὑψηλὴ Πύλη», κυβέρνησις τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἀνέτως θὰ τοὺς ἐχορήγῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν των. Καὶ φαντασθῆτε τοὺς μάρτυρας τῆς πίστεώς μας, τοὺς ἐδραιώσαντας καὶ κρανύσαντας τὴν πίστιν μας, μὲ τὴν θυσίαν των, ἐὰν δὲν ἐφρόντιζον οἱ ἴδιοι διὰ τὸν ἐμπιστευθέντα εἰς αὐτοὺς θησαυρόν καὶ ἀνέμενον τὸ ἔλεος τῆς ἐξουσίας.

Ναὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί.

Μόνον διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἰδίων δυνάμεων θὰ νικήσωμεν.

Αἱ λέξεις, ποὺ κρύβουν, τὴν ἐπιτυχίαν εἶναι:

Χριστιανικὸν θεμέλιον, συνοχή, πειθαρχία, ἀγὼν.

Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς μελλοντικῆς μας πορείας.

Εἰς τὰς ἐπαλξεις τῆς Ὁρθοδοξίας

ΑΠΟ ΤΑ ΑΙΜΗΤΗΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Συμπεράσματα καὶ προοπτικαὶ

Συνεκλόνισαν βαθύτατα τὰ αἵματηρὰ γεγονότα τοῦ Πειραιῶς. Πᾶσα φιλελευθέρα ψυχὴ, πᾶσα εὐγενὴς ψυχὴ, συγκινουμένη ἀπὸ τὴν δύναμιν τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἀξιών, ἡσθάνθη βαθύτατον θαυμασμόν δ' ἂν τὰ θύματα τῆς πρωτοφρουρῆς θηριωδίας καὶ κατεπλάγη ἀπὸ τὸ ὑπέροχον μεγαλεῖον τῆς Μάχης διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἄλλ' ἅς ἐξιστορήσωμεν τὰ γεγονότα.

Ἄνθρωποι φιλήσυχοι καὶ φιλόνομοι· ἄνθρωποι πάσης τάξεως καὶ πάσης ἡλικίας· ἄνθρωποι ἀπὸ τὰς τάξεις, τῶν ὁποίων στρατολογοῦνται οἱ πλέον θερμοὶ πατριῶται, οἱ πλέον εὐρκοὶ στρατιῶται· ἄνθρωποι ἀπολύτως ἀδιάβλητοι καὶ σχολαστικῶς ἀθῶοι, προσήλθον εἰς μίαν συνοικίαν τοῦ Πειραιῶς, τὴν συνοικίαν Καραβᾶ, διὰ νὰ τελέσουν εἰς τὸν ἐκεῖ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας, τὴν Κυριακὴν προσευχὴν τῶν. Τὴν ἰδίαν ὥραν εἰς τὰ διάφορα γεωγραφικὰ πλάτη τοῦ πλανήτου μας ἄνθρωποι διαφόρου δόγματος, καὶ διαφόρου θρησκευματος θὰ μετέβαινον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἢ τοὺς εὐκτηρίους οἴκους τῶν, διὰ νὰ προσευχηθοῦν, *χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ!!*

Τοὺς ἀνθρώπους ὅμως τοῦ Πειραιῶς, ποὺ ἐπὶ γαίναν τὴν ἰδίαν ὥραν νὰ προσευχηθοῦν τοὺς ἡμῶς διέσεν κατὰ τὸν πλέον σκληρότερον τρόπον ὁ Δεσποτισμὸς καὶ ἡ τυραννία τῶν ἱερωμένων δικτῶν μας μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τὴν ὑποστήριξιν τῶν πολιτικῶν τῆς πατρίδος μας! Αἰσχος δυσσπόπλυτον. Θὰ ἐρωτήσωμεν τὰ τυφλὰ ὄργανα τῶν δικτῶν μας, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός τῶν, δὲν ἐδίστασαν οὔτε καὶ τὰς στοιχειώδεις ἀρχὰς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ νὰ παραβῶν: Ποῖον τὸ ἔγκλημα τῶν θυμάτων σας; Ποία ἡ ἀξιοποίνος πράξις τῶν; Εἰς ποῖον Σύνταγμα καὶ εἰς ποῖον ποινικὸν κώδικα, χαρακτηρίζεται ὡς ἔγκλημα ἡ προσευχὴ τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεώς του;

Ἀφάνταστος ἡ στιγμή τῆς συγκρούσεως! Ἀνεξίτηλος ἡ ἀνάμνησίς της. Ἐξω τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον πολλακίς ἀντήχησε ἡ Ἀγγελόμωλος φωνὴ τοῦ ἀειμνήστου ἐφημερίου τῆς Μαρτυρίου Ζούλια καὶ εἰς τὸν ὁποῖον πολλακίς παρευρέθησαν ἐπαινοῦντες καὶ συγχαίροντες αὐτοί, ποὺ ἐχθὲς μετεβλήθησαν εἰς ὠρυομένας τίγρεις. Ἐξωθι τοῦ Ναοῦ αὐτοὺς λαμβάνει χώραν αἵματηρὰ καὶ ἄνιστος συγκρούσις. Τὸ μέτωπον τῶν διωκομένων ἀπετελεῖτο ἀπὸ 300 ἀνθρώπους, ἐναρέτους, φιλονόμους, ἀόπλους. Αὐτοὺς τοὺς ἀντιμετωπίζει μὴ ἰσχυρὰ ἀστυνομικὴ δύναμις, Κλόμπς, λίθοι, ὕβρεις καταφέρονται ἐναντίον τῶν κεφαλῶν τῶν θυμάτων· καὶ μετ' ὀλίγον τὰ πρῶτα θύματα αἱ-

μόφυρτα οἰμῶζουν. Εἶναι νέοι καὶ νέαι τῶν 17 ἐτῶν, ἐνάρετοι μητέρες, εὐπόλητοι κύριοι. Ἡ ἀγριότης ὅμως συνεχίζεται. Τὰ θύματα μεταφέρονται εἰς τὸν Σταθμὸν Α'. Βοηθειῶν, διὰ τὴν ἐπίδρασιν τῶν τραυμάτων τῶν, καὶ ἐκεῖ παρὰ πᾶσαν ἀρχὴν σεβασμοῦ πρὸς τραυματίας... συλλαμβάνονται ὡς πρωταίτιοι! καὶ διανυκτερεύουν ὡς κακοῦργοι εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν ἀστυνομικῶν κρατητηρίων. Τὰ θύματα εἶναι Νικόλαος Χειλαδάκης, βιομήχανος, ἄλλοτε πρόεδρος τῆς Ὁργανώσεώς μας. Ἡ σύζυγός του Στυλιανή, ἡ ὁποία προστρέξασα ἐκ μητρικοῦ καθήκοντος νὰ προστατεύσῃ τὴν θυγατέρα τῆς Εἰρήνης, 17 ἐτῶν, ἀπὸ τὰς βιαιοπραγίας συνελήφθη μετ' αὐτῆς II ὡς πρωταίτιοι!!! Νικόλαος Χατζηγιάννης, Ἰωάννης Πισπιρίγκος, Στυλιανὴ Ροζοκόκη, Γεράσιμος Φραγκόπουλος. Εἰς τὴν χορείαν τῶν εὐγενῶν θυμάτων συγκαταλέγεται καὶ ὁ ἀγαπητὸς Σταθρὸς Καραμητσός. Οἱ ἀνωτέρω... στυγνοὶ ἀνατροπεῖς (III) θὰ δικασθῶσιν τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον,

Αὐτὸς ὑψήρξε ὁ ἀπολογισμὸς τῆς ὑπερόχου μάχης τῆς Κυριακῆς. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μᾶς βοηθεῖ νὰ συναγάγῃμεν ὀρισμένα συμπεράσματα. Καὶ κατ' ἀρχὴν ἡ ἀγανάκτησίς μας δὲν στρέφεται ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Καίτοι μᾶς κατεπύκρυνε ἡ ἀγριότης, ἐν τούτοις δὲν λησμονῶμεν, ὅτι εἶναι οἱ ἐπίσημοι, οἱ ἐντεταλμένοι φρουροὶ τῆς ἐποχῆς. Ἐν μόνον βλέπουν, τὴν ΔΙΑΤΑΓΗΝ. Δι' ἐν μόνον ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ΕΚΤΕΛΕΣΙΝ ΤΗΣ. Δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ βλέπουν, νὰ συγκινῶνται, νὰ λυποῦνται. Πρὸ παντὸς δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ΚΡΙΝΟΥΝ. Γνωρίζομεν ἄλλωστε, ὅτι καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς ὑπηρεσιακὰς συνειδήσεις τῶν ὑπάρχει τεράστιον ἀπόθεμα συμπαθείας, τὸ ὁποῖον πολλακίς διαθέτουν.

Ἡ ἀγανάκτησίς μας, ὡς πύρινος λάβα κοχλάζοντος ἡφαιστείου στρέφονται ἐναντίον τῶν ὑποκινήτων τοῦ διωγμοῦ μας.

Ἡ «Κρατοῦσα Ἐκκλησία», ἥτις ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ἐναντιοῦται πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ ἀνέμου τῆς θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας! Ἔως πότε; Ἐχει ἀναγάγει εἰς περιωπὴν τὴν βίαν καὶ ἡμαύρωσε τὸ χριστιανικὸν μεγαλεῖον, τοῦ ὁποῖου μοναδικὴ ἔκφρασις εἶναι *ὁ ἐν ἀγάπῃ σεβασμὸς τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ ἄλλου*.

Αὐτὴ εἶναι ὁ κυριώτερος ἐχθρὸς μας! Ἐχθρόν, τὸν ὁποῖον δὲν μισοῦμεν, ἀλλὰ διὰ τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα θλιβερόν οἶκτον.

Δὲν θὰ ἡδύνατο ὅμως τίποτε νὰ ἐπιτύχῃ, ἐὰν δὲν παρείχετο ἡ ὑποθήριξις τοῦ πολιτικοῦ κόσμου. Ὁ πολιτικὸς κόσμος, ρυθμίζει τὴν συμπεριφορὰν του, μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συμφέροντος. Δὲν συγκινεῖται ἀπὸ ἀξίας, οὔτε πιστεύει εἰς ἀρχὰς. Γελᾷ βροντοφώνως μὲ τὴν ἀφέλειάν μας, ὅταν ὑποκλινώμεθα πρὸ τοῦ ἀπρόσιτου μεγαλείου τῆς φαινάκης τῶν, διὰ νὰ

ΣΕΛΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

ΟΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ

Τοῦ κ. Ε. Τριανταφύλλου

Ἡ κομμουνιστικὴ λέπρα εἶναι ἐφεύρημα Ἑβραϊκόν, διότι ὁ κατηραμένος Κάρλ Μάρξ, ὅστις συνέλαβε καὶ ἐγέννησε τὸ μόλυσμα τοῦτο ἢ τοῦ Ἰουδαίου καὶ ἡ σατανικὴ αὕτη ιδέα σκοπὸν ἔχει τὴν διάλυσιν τῶν Κρατῶν διὰ προδοτῶν φρομένων ἐξ αὐτῶν τῶν κόλπων των. Πᾶς κομμουνιστὴς ἀνεπιγνώστως ἀπεργάζεται τὴν καταστροφὴν τῆς Πατρίδος του πρὸς ὄφελος τρίτου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς δὲν γνωρίζει μὲν, ἀλλ' εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὁπισθεν τῆς δῆθεν βελτιώσεως τῆς θέσεως τοῦ προλεταρίου ἐλλοχεύει ὁ Ἰουδαῖος. Πᾶς πονῶν τὴν πατρίδα του ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ προμηθευθῇ τὸ βιβλίον τὰ «πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών» ὑπὸ ROGER GABELJN-6932 Πραξιτέλους 21—Ἀθήναι, διὰ νὰ ἴδῃ τὰ μηχανεύματα τῶν Ἰουδαίων πρὸς διάλυσιν τῶν Κρατῶν, ἴδρυσιν παγκοσμίου Ἑβραϊκοῦ Κράτους, ἥτοι τοῦ Σιωνισμοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Μεγάλη Ρωσσία, ἐθεωρεῖτο προστάτρια τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐνεπήχθη εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς πρῶτον τὸ κομμουνιστικὸν ἐγγχειρίδιον μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι πλντοντος τοῦ γίγαντος τούτου, οἱ λοιποὶ λαοὶ εἶναι λεία ἐνδολωτάτη. Κατόπιν τούτου 25 χιλιάδες δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ πεντακόσιοι ἐπίσκοποι ἐσφάγησαν κατὰ τὴν κομμουνιστικὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ὀκτωβρίου 1917 εἰς Ρωσίαν, χιλιάδες δὲ κληρικοὶ εὗρον οἰκτρὸν θάνατον. Μεγαλοπρεπεῖς χριστιανικοὶ ναοὶ μετεβλήθησαν ἀμέσως εἰς ἀποθήκας, στρατῶνας καὶ θέατρα, οὐδεμία ὁμως Ἑβραϊκὴ Συναγωγὴ ἐκλείσθη. Καὶ ἐνῶ οἱ Ἑβραῖοι κατελάμβανον σπουδαίας κρατικὰς θέσεις εἰς τὸ ρωσσικὸν κομμουνιστικὸν Κράτος, εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Μόσχας ἐστήνετο τεράστιον ἀγαλμα τοῦ Ἰούδα ἀπειλοῦντος καὶ λογχίζοντος τὸν . . . Θεόν!!

Αἰχμάλωτοι διασωθέντες μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων ἐκ Μ. Ἀσίας ἀφηγήθησαν, ὅτι πρῶτοι οἱ Ἑβραῖοι τῆς Σμύρνης ἔλαβον τὰ ρόπαλα κατὰ τῶν συλληφθέντων ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἑλλήνων.

Κατὰ τὴν Γερμανοῖταλικὴν κατοχὴν τῆς Ἑλλά-

ζητήσωμεν τὴν ἀδειάν των, ἐὰν θὰ πρέπη νὰ ζήσωμεν, ἢ νὰ ἀναπνύσωμεν.

Αὗται αἱ δύο κεφαλαί, εἶναι οἱ δράσται τοῦ Διωγμοῦ καὶ τῆς ταλαιπωρίας μας. Αὐτοὶ συσκέπτονται αὐτοὶ ἐκδίδουν διαταγὰς. Αὐτοὶ σφραγίζουν εἰς τὸ καλλιμάρμαρον μέγαρον τῆς Βουλῆς τὸ στόμα των. Αὐτοὶ ἀνέχονται τὰς σκηνὰς τοῦ τρόμου καὶ τῶν μεσαιωνικῶν ἀσχημιῶν.

Καὶ αὐτοὶ μὲν ἐνεργοῦν καθ' ἡμῶν. Ἡμεῖς τί κάνομεν; Ἀνερχόμεθα καὶ κατερχόμεθα τὰς οἰκίας των διὰ νὰ ὁμολογήσωμεν ἐνώπιόν των τὴν βλακώδη ἀφέλειάν μας.

Τὰ γεγονότα τῆς Κυριακῆς βοοῦ καὶ κραυγάζουν ὅτι αἱ νῖκαι κατακτῶνται μόνον διὰ τῆς συνοχῆς καὶ τῆς μάχης.

δος, οἱ Ἕλληνες χριστιανοί, συμμορφούμενοι πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ προκινδυνεύοντες τὴν ζωὴν των, ἐφωδίασαν τοὺς Ἑβραίους μὲ δελτία ταυτότητος ψευδῆ, καὶ ἐγένοντο οἱ Μαρδοχαῖ, Γεώργιοι αἱ δὲ Ἑσθηθῖναι... Βαγγελίται!! καὶ ἀπέφυγον τὸ Νταχάου καὶ τὴν σαπωνοποίησιν. Οὕτω ἐπιτάσσει ὁ σταυρωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων Ἰησοῦς Χριστός, «καλῶς ποιεῖτε τὸν μισοῦντα ὑμᾶς». Εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν (ὁ Χριστός) καὶ οἱ ἴδιοι (Ἑβραῖοι) Αὐτὸν οὐ παρέλαβον. Διὰ τοῦτο ἤρθη ἀπ' αὐτῶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐν διασπορᾷ ἐγένοντο καὶ ἐν τῇ ξένῃ ἀποθνήσκουσιν ἕως ἂν εἴπωσιν «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». Δὲν ὑπάρχει μήπως Ἑβραϊκὸν χρεῖμα πρὸς ἀνοικοδόμησιν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος; Ὑπάρχει τεράστιον μάλιστα, ἀλλ' ἐμποδίζει, ἡ ὁργὴ ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀθώου.

Ποῦ, λοιπόν, οἱ «δεσμοὶ» μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ἑβραίων, ὅταν εἰς τοὺς παντοίους αἰρετικούς καὶ κακοδόξους Χριστιανοὺς τὸ Ἰσραὴλ χορηγεῖ ἀδείας διὰ τὸν Πανάγιον Τάφον, ἀρνεῖται ὁμως, τὴν χορήγησιν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους; Ἐὰν ὁ ρηθεὶς ἀρθρογράφος πιστεύῃ εἰς τὸ Θεῖον δρᾶμα, ἴδου ὕδωρ. Τὶ καλύει αὐτὸν βαλτισθῆναι; Ἐὰν ὁμως δὲν πιστεύῃ—καὶ τοῦτον εἶναι φανερόν—ἅς ἐξηγήσῃ πὸς ὀφείλεται ὁ «φιλελληνισμός» τοῦ Ἰσραήλ. Δεῖξον μοι τὴν πίσιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου Τὸ γ' ἐφ' ἡμᾶς ἀπεδείξαμεν τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἐχθρούς τῆς ἀμώμου Πιστεώς μας.

Εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον τοῦ «Ἡμερησίου Κήρυκος» κάποιος Γ. Τσουκαλᾶς δημοσιεύει ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Γύρω ἀπὸ τὸ Θεῖον δρᾶμα—Σὲ ποιά γλῶσσα μίλησε ὁ Χριστὸς ἐπάνω στὸ Σταυρό». Καὶ οὕτε ὀλίγον, οὕτε πολὺ, ὁ ἀρθρογράφος οὗτος προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ φράσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ «Ἠλί, Ἠλί, λαμὰ σαβαχθανί» ἀνήκει εἰς γλῶσσαν ὀμιλουμένην «Μὺ» ἥτις κατεποντίσθη πρὸ... ἑκατομμυρίων ἐτῶν καὶ τὴν ὅποιαν γλῶσσαν μόνον τρεῖς Ἱερεῖς τοῦ Βράχμαν ἐγνώριζον εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ «φύλαγαν ζυλότυπα τὸ μυστικὸ τῆς!» Τοῦτο δὲ ἀνεκάλυψε πρώτη ἡ κόμησσα Ντὲ Βιλερμόν καὶ τὸ ἔγραψε μάλιστα «στὸ γαλάζιο Λωτὸ τὸ 1938»!! Καὶ ἀσφαλῶς ἡ Κυρία Κόμησσα θὰ ἔκαμε καὶ ἄλλας... ἀνακαλύψεις μεταξὺ τῶν μοναχῶν τοῦ Βράχμαν καὶ τοῦ Θιβέτ οἱ ὁποῖοι εὖχα ριστοῦνται ἰδιαιτέρως ν' ἀποκαλύπτωσι τὰ... μυστικὰ των εἰς τὰς λευκὰς κυρίας τῆς Εὐρώπης καὶ θὰ ἔμεινεν ἱκανοποιημένη ὅπωςδὴποτε!

Ἀλλὰ πρὸς μεγαλυτέραν πίστωσιν, τὸ «γεγονός» αὐτὸ ἀνεκάλυψε καὶ κάποιος Ἀμερικανὸς Συνταγματάρχης, ὀνόματι Τζέιμς Τσώρτσουαρντ τῷ 1868, ὅστις—κατὰ τὸν ρηθέντα Γ. Τσουκαλᾶν—ἐδουρικόμενος εἰς τὰς Ἰνδίας «γνώριστῃς μ' ἕνα Βραχμᾶνο πὸς τὸν ἐμήσε στὰ μυστικὰ μιᾶς νεκρῆς γλῶσσης πὸς ὁ Ἰνδὸς ἱερεὺς πίστευε πὸς ἦταν ἡ πρώτη γλῶσσα πὸς μιλήθηκε πᾶνω στὴ γῆ. . .» Καὶ ἀφοῦ ὁ Ἰνδὸς ἱερεὺς πίστευε πὸς ἦταν ἡ πρώτη γλῶσσα, πὸς μιλήθηκε πᾶνω στὴ γῆ» εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ πιστεύσωμεν σ' αὐτόν! Φαίνεται ὅτι εἶναι ἀξιόπιστότερος τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, οὐκνος καὶ μόνον ἡ σκὰ ἐθεράπευε τοὺς

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΕΙΣ ΑΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΤΟΙ

Ἐκ τοῦ ἐλέγχου τῶν ἐπτά προηγουμένων παραγράφων τῆς ὑπ' ἀριθ. 7751613 τοῦ 1951 ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατεδείχθη 1) ὅτι τὸ Παλαιοημερολογικὸν ζήτημα καὶ τὴν δι' αὐτοῦ διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐδημιούργησεν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ὑπ' Αὐτῆς γενομένης κατὰ τὸ 1924 ἀντικανονικῆς καὶ παρανόμου ἐγκαταλείψεως τοῦ ἀπ' αἰῶνων συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως ἐφαρμοζομένου ὑπὸ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ τῆς ἀποδοχῆς ὡς ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου τοῦ κατὰ

ἄρρώστους καὶ διὰ μόνης προσευχῆς ἀνέστησε τὴν Ταβιθά. Ὅπως ἀντιλαμβάνεται πᾶς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τρώγει τὸ καλαμπόκι πρὸς 3.000 δρχ. ἐν 20ῳ αἰῶνι, σκοπὸς τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ εἶναι νὰ κλονισθῇ ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστὸν ὡς Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὸν Ἰνδὸν Ἱερέα καὶ τὴν Κόμησαν Βιλερμόν μετὸν Συνταγματάρχην Τσώρτσουαντ, καὶ εἰς τὸ, ὅτι ὁ Θεάνθρωπος ἀπὸ τοῦ 12ου ἕως τοῦ 30ου ἔτους τῆς ἐπιγείου ζωῆς του δὲν ἦτο ὑποτασσόμενος εἰς τοὺς γονεῖς του, ἀλλ' ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἰνδίας τὴν... σοφίαν τῶν Βραχμάνων ἱερέων. Ἐκεῖ ἔμαθε καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν «Μῦ» ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπρόφερε (4) λέξεις ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ Ἐκεῖ πιθανὸν ὁ Ἰησοῦς θὰ ἔμαθε, νὰ προφητεύῃ περὶ τοῦ σταυρικοῦ του θανάτου, περὶ τῆς ἀπιστίας τοῦ Πέτρου, περὶ τῆς τριήμερου Ταφῆς καὶ ἀναστάσεώς του, περὶ τῆς δειλίας τῶν Μαθητῶν του, περὶ τῆς ἐν τῇ Πεντηκοστῇ καθόδου τοῦ Ἀγ. Πνεύματος, περὶ τοῦ θανάτου τῶν Ἀποστόλων Ἐκεῖ ἔμαθε νὰ θεραπεύῃ λεπροὺς καὶ ἰάται χωλοὺς καὶ δαιμονιζομένους, νὰ ἀνίστα νεκροὺς, νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης, νὰ ὁμνῶνται τυφλοὺς, νὰ εἰσέρχεται μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του εἰς τὸ δωμάτιον κλεισμένων τῶν θυρῶν καὶ νὰ προφητεύῃ περὶ τοῦ κακοῦ πόρου τῶν Ἑβραίων. Τώρα τὸ πῶς δὲν εὐρέθη ἄλλος σπουδαστὴς τῆς σοφίας τῶν Βραχμάνων Ἱερέων μέχρι σήμερον, ὅστις νὰ κάμῃ ὅσα σημεῖα καὶ Τέρατα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ πῶς οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἐξεπλήρουντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ τοῦ 12 τοῦς Παιδίου, ὥστε νὰ θαυμάζωσι «πῶς οὗτος εἶδε τὰ γράμματα μὴ μεμαθηκώς» αὐτὸ δὲ μᾶς τὸ εἶπε ὁ ἄνθρωπος Γ. Τσουκαλᾶς, οὔτε ἡ Κόμησα Ντὲ Βιλερμόν. Πιθανὸν νὰ εἶναι μυστικὰ τῶν τριῶν ἱερέων τοῦ Βράχμαν, οἱ ὅποιοι ἐφώτισαν τὸν Τσώρτσουαντ. Ὁ Τσουκαλᾶς θὰ μᾶς ἐπληροφορήσῃ ἴσως καὶ περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπενέβη ὁ «φθονερός» Εἰσαγγελεὺς Πειραιῶς ὅστις τὸν ἐνέκλεισεν εἰς τὴν φυλακὴν, οὐχὶ διότι κλονίζει τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν, ἀλλὰ διότι εἶχε συγγράψαι καὶ ἔθεσεν εἰς κυκλοφορίαν βιβλία—τορνογραφήματα καὶ ἀσέμνου περιεχομένου.

Ἐδθ. Γ. Τριανταφύλλου

Ἀξιοματικὸς Χωροκῆς ἐ. ἀ.

Ἀναδημοσιεύσεις ἐκ τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος Λαρίσης»

δεκατρεῖς πλήρεις ἡμέρας μόνου προπορευομένου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, 2) ὅτι πρὸς ἐξάλειψιν τῆς ἐκ τῆς πράξεώς της ταύτης μεγίστης εὐθύνης της ἀντὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ σφάλματός της τούτου ἢ διὰ τῆς συγκλήσεως Πανορθόδοξου ἢ Μεγάλης τοπικῆς Συνόδου πρὸς κανονικὴν λύσιν τοῦ ἐξ ὑπαιτιότητός της δημιουργηθέντος ἐκκλησιαστικοῦ τούτου ζητήματος ἢ διὰ τῆς ἐπανόδου της εἰς τὸ ἐξ οὗ ἀνικανονικῶς καὶ παρανόμως ἐξέκλινεν ἐκκλησιαστικὸν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, τοῦναντίον, ἐπικαλουμένη τὴν συνδρομὴν καὶ ἄλλων, ἐπιδιώκει δι' ἀντιθρησκευτικῶν καὶ ἀντιχριστιανικῶν διωγμῶν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, Κληρικῶν καὶ κοσμικῶν, οἵτινες οὐδὲν ἄλλο πράττουσιν ἢ νὰ εἶναι πιστοὶ τηρηταὶ καὶ φύλακες τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, εἰς ἣν κατὰ τὸ Σύνταγμα ὑπάγεται καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅσον καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους, καὶ 3) ὅτι τὰ πρὸς συγκλήσιν τῶν ἀναμφισβητήτων τούτων προβαλλόμενα ὑπ' αὐτῆς δὲν εὐρίσκονται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀλήθειαν.

Ἦδη θὰ ἐξετασθῇ, ἂν ἀνταποκρίνηται πρὸς τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀλήθειαν, τὸ περιεχόμενον τῆς ὀγδόης παραγράφου τῆς ἀνωτέρω Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, ὅπερ ἐπὶ λέξει ἔχει οὕτω: «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπευθύνεται ἐπίσης πρὸς πάντας τοὺς ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως ἐμμένοντας εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον καὶ προτρέπεται αὐτοὺς στοργικῶς, ἵνα ἀναλογιζόμενοι τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἐπιφέρουσιν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ σχίσματος τὸ ὁποῖον δημιουργοῦσιν, ἢ ἐκ τοῦ ὁποῖου ἁμαρτία, κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, οὐδὲ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ μαρτυρίου δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ, ἀναθεωρήσωσι τὴν στάσιν αὐτῶν καὶ ἐπανεέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καθ' ὃν τρόπον οἱ Ἱεροὶ αὐτῆς Κανόνες ἐρρίζουν».

Διαβεβαιούμεθα δὲ συγκαταβαίνοντες καὶ πάλιν, ὅτι, ἐπανερχόμενοι οὕτοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, θὰ δύνανται νὰ τελῶσιν ἐλευθέρως τὰ τῆς λατρείας αὐτῶν κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον διὰ κανονικῶν ἱερέων χωρὶς οὐδεὶς ποτε ὁθενδήποτε νὰ παρεμβάλῃ εἰς αὐτοὺς οἰονδήποτε ἐμπόδιον».

Διὰ τῆς πρώτης περιόδου τῆς παραγράφου ταύτης οἱ ὑπογράφοντες τὴν Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον νεώτεροι Νεοημερολογίται Ἀρχιερεῖς ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως ἐμμένοντας εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον καὶ προτρέπονται αὐτοὺς στοργικῶς, ἵνα ἀναθεωρήσωσι τὴν στάσιν αὐτῶν καὶ ἐπανεέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καθ' ὃν τρόπον οἱ Ἱεροὶ αὐτῆς Κανόνες ἐρρίζουν, ἀναλογιζόμενοι τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἐπιφέρουσιν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ σχίσματος, τὸ ὁποῖον δημιουργοῦσιν, ἢ ἐκ τοῦ ὁποῖου ἁμαρτία, κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, οὐδὲ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ μαρτυρίου δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ.

Ἐκ τούτων ὅμως συνάγεται ὅτι οἱ Σεβασμιώτα-

τοὶ οὗτοι νεώτεροι Νεοημερολογίται Ἀρχιερεῖς εἰσάγουσι τὴν θεωρίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἔχοντες τὰς οἰαομένης θρησκευτικὰς πεποιθήσεις διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας ἤτοι εἰς τοὺς ἔχοντας αὐτὰς ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως, δηλαδὴ ἐκ πίστεως, καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας θρησκευτικὰς πεποιθήσεις ἐκ κακῆς καὶ πονηρᾶς προαιρέσεως, δηλαδὴ ἐξ ὑπολογισμοῦ καὶ συμφέροντος.

Ἀλλ' ἡ εἰσαγομένη αὕτη θεωρία εἶναι ἀπαράδεκτος, ὅσον ἀφορᾷ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, τὰς ὁποίας, ὡς εἶναι παγκοίνως γνωστὸν, σχηματίζει τις ἀβιάστως καὶ ἐλευθέρως διὰ μόνης τῆς διδαχῆς καὶ οὐδέποτε κατ' ἐπιταγὴν καὶ δι' ἐξαναγκασμοῦ, ἢ ἐκ συμφέροντος καὶ ὑπολογισμοῦ, καθ' ὅσον ἄλλως θὰ ἔπρεπε νὰ ἀληθεύῃ τὸ ὑπὸ τινων διὰ τινος λεγόμενον ὅτι ζῶσιν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

Πλὴν τῆς ἀπαρადέκτου ταύτης θεωρίας, οἱ ὑπογράφοντες τὴν Ἐγκύκλιον Σεβασμιώτατοι νεώτεροι Νεοημερολογίται Ἀρχιερεῖς περιπίπτουσι καὶ εἰς δεινὰς ἀντιφάσεις, ὅταν λέγωσιν, ὅτι προτρέπονται τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, δηλαδὴ τοὺς Παλαιοεορτολογίτας ἢ Παλαιοημερολογίτας, νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Συγκεντροῦνται δὲ αἱ ἀντιφάσεις εἰς τὰς παρ' αὐτῶν χρησιμοποιουμένας φράσεις «τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον» ἂν ἑνὸς καὶ «ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας» ἂν ἑτέρου. Καὶ πράγματι, κατὰ τὴν κοινὴν λογικὴν, ὅταν τις λέγῃ «ἐμμένει» ἐννοεῖ ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ εἰς τὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν εἶχε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἤλλαξε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἀλλάξῃ. Ἐνῶ, ὅταν λέγῃ τις «ἐπανερχεται» ἐννοεῖ ὅτι ἤλλαξε τὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν εἶχε πρότερον, διὰ νέας τοιαύτης, καὶ ἤδη, ἀλλάσεως καὶ πάλιν καὶ τὴν νέαν του ταύτην κατάστασιν, ἐπανερχεται εἰς τὴν παλαιάν του.

Καὶ συγκεκριμένως, ἐν προκειμένῳ, ἔφ' ὅσον οἱ ὑπογράφοντες τὴν Συνδικὴν ἐγκύκλιον νεώτεροι Νεοημερολογίται Συνδικοὶ Ἀρχιερεῖς ὁμολογοῦσιν ὅτι οἱ Παλαιοεορτολογίται ἢ Παλαιοημερολογίται ἐμμένουσιν εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστὸν, καθιέρωσεν ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἔπεται ὅτι δὲν ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ παραμένουσιν ἐντὸς τῶν κόλπων Αὐτῆς, καὶ κατ' ἀκολουθίαν, ἔφ' ὅσον δὲν ἀπεμακρύνθησαν, οὐδὲ νὰ ἐπανέλθωσι πρέπει νὰ προτρέπονται, ἀλλὰ τυνάντιον θὰ ἔπρεπε νὰ προτρέπονται νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἤλλαξαν τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον διὰ νέου τοιούτου κατὰ παράβασιν τῆς Ἱερᾶς Ἀποφάσεως τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, συταγματικῶς κατοχυρωμένης, καὶ κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1923 Νομοθετικοῦ Διατάγματος, αἵτινες διατάξεις ἐπιτάσσουν ὅτι «διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς».

Κατ' ἀκολουθίαν τούτων καὶ ἔφ' ὅσον ὁμολογεῖται, ὅτι οἱ Παλαιοεορτολογίται ἢ Παλαιοημερολογίται ἐμμένουσιν εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον καὶ ὡς ἐμμένοντες εἰς τοῦτο, ἔπεται ὅτι δὲν ἀπεμακρύνθησαν ἐκ τῶν κόλπων τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, καθίσταται πλέον ἢ φανερόν ὅτι οὗτοι οὐδεμίαν ζημίαν ἐπιφέρουσιν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, οὐδὲ δημιουργοῦσι σχίσμα, ἢ ἐκ τοῦ ὁποίου ἁμαρτία, κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, οὐδὲ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ μαρτυρίου νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ, ἀλλὰ τὴν ζημίαν ταύτην καὶ τὸ σχίσμα τοῦτο ἐπιφέρουσι καὶ δημιουργοῦσιν ὅσοι δὲν ἐμμένουσιν εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, ἀλλ' ἤλλαξαν αὐτὸ παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους καὶ δι' αὐτοὺς ἀκριβῶς παρίσταται ἀνάγκη νὰ προτραπῶσι νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας πρὸς ἀποφυγὴν πάντων τούτων τῶν προκυπάντων ἐκ τῆς ἀλλαγῆς ταύτης κακῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Αἱ ἡμέραι μου ὥσεὶ σκιά ἐκλήθησαν»

Ἡ μελαγχολικὴ ἀπήχησις εἰς τοὺς ψυχικοὺς μας θαλάμους τῆς βαθυστοχάστου αὐτῆς ἀληθείας μας γεννᾷ τὸ αἶσθημα τῆς πραγματικότητος.

Σκιά! Οὐδὲν αὐτῆς ἀσθενέστερον! Σκιά! Οὐδὲν αὐτῆς ἀσταθέστερον! Σκιά! Οὐδὲν αὐτῆς ταχυπάροδον.

«Αἱ ἡμέραι μου ὥσεὶ σκιά ἐκλήθησαν». Ὁμολογεῖ διὰ τῶν λέξεων αὐτῶν ὁ θεόπνευστος συγγραφεὺς, τὴν ἀστάθειαν, τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Τί διυάμεθα νὰ ἰδρῶσμεν ἐπὶ τόσον ἐπισφαλὸς θεμελίῳ; Δόξαν; Πλοῦτον; κοινωνικὰς τιμὰς; Ὅλα συμπαρασύρονται ἀπὸ τὴν ἀβεβαίωτητά τῆς σκιδας.

Σκιά, ὁ βίος καὶ ἡ δράσις τῶν Μεγάλων τῆς Ἱστορίας ἀνδρῶν! Σκιά παρελθοῦσα, τὰ θορυβώδη ἔργα τῶν.

«Αἱ ἡμέραι μου ὥσεὶ σκιά ἐκλήθησαν».

Φίλε ἀναγνώστα,

Χάραξε βοθῦτάτα τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν καρδίαν σου. Σκέψου, ὅτι μετὰ τὴν πάροδον τῆς σκιδας ἀνατέλλει μεγαλοπρεπῶς ὁ ἥλιος μίδς ἐκπάγλου πραγματικότητος. Εἶσαι ἑτοιμος δι' αὐτήν;

«Αἱ ἡμέραι μου ὥσεὶ σκιά ἐκλήθησαν».

Εἰς τί θὰ σὲ ὠφελήσῃ ἡ κακία, τὸ πάθος, ἡ ἁμαρτία, τὸ μῖσος καὶ ὄλος ὁ ἐσμός τῶν καταστρεπτικῶν ἐλαττωμάτων;

Εἰς τί θὰ σὲ ὠφελήσῃ, ἐπὶ πλέον, ἡ ἀγωνία, ἡ μέριμνα, ἡ μέχρι θανάτου ἐξαντλητικὴ προσπάθεια;

Εἰς τίποτε! Διότι «ὥσεὶ χόρτος ἐξηράνθη», πᾶς ἄνθρωπος ὑπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ πυρ φλεγοῦς ἡλίου τοῦ ἀκαταλύτου νόμου τοῦ θανάτου.

«Αἱ ἡμέραι μου ὥσεὶ σκιά ἐκλήθησαν καθὼς ὥσεὶ χόρτος ἐξηράνθη».

ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΒΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΧΗΣ

Ἡρώες καὶ Ἡρώιδες

Ὁ Χριστιανισμὸς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸν εὐγενέστερον Ἡρωισμόν. Ἡρωισμόν συγκλονίζοντα. Ἡρωισμόν ἀναπτυχθέντα καὶ ἀνδρωθέντα εἰς ἓνα περιβάλλον φρικτῶν θυσιῶν τεσσάρων ὁλοκλήρων αἰώνων.

Ὁ ἡρωϊσμός δὲ αὐτὸς δὲν εἶναι μόνον ἐκδήλωσις καὶ φρόνημα τῶν ἀνδρῶν· ἐμπνέει καὶ κατευθύνει εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Μαρτυρίου καὶ τρυφεράς παρθένους, ἀρτι ἐξελθούσας τῶν πατρικῶν θαλάμων.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὸ συντριπτικὸν μεγαλεῖον τοῦ χριστιανισμοῦ. «Καὶ αὕτη ἐστὶ ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον ἡ πίστις ὑμῶν».

Τοὺς ἡρώας αὐτοὺς, χάριν τῶν ὁποίων ἡ χριστιανικὴ Εὐσέβεια ἤγειρε τοὺς πλέον ἐξαιρετικούς ἀνδριάντας εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν, ὀφείλομεν νὰ τοὺς τιμῶμεν καὶ πρὸ παντὸς νὰ συγκινούμεθα ἐκ τῶν θυσιῶν των.

Εἶναι λίαν συγκινητικόν, ὅτι εἰς τὸν ἀναρίθμητον αὐτὸν στρατὸν τῶν ἡρώων, συγκαταλέγονται νέοι καὶ νεάνιδες. Καὶ οἱ νέοι αὐτοὶ ἐθυσίασαν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου τὰ πάντα, τὸ μέλλον, τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς, τὸ ἄνθος τῆς ηλικίας των.

Πῶς νὰ μὴ θαυμάσῃ κανεὶς τὴν ἔνδοξον μάρτυρα Μαρίνα; Νεάνις 17 ἐτῶν ἀντεμετώπισε τὴν θηριωδίαν τοῦ Ὀλυβρίου. Θηριωδίαν, ἣτις ἔκανε ἡ γῆ νὰ γίνῃ κατακόκκινη ἀπὸ τὸ τίμιον αἷμα της. Ἀλλὰ ἀντεμετώπισε καὶ αὐτὸν τοῦτον τὸν Διάβολον, τὸν ὁποῖον κατεκράτησε ἐκ τῆς κεφαλῆς του.

Ὡ! μακαρία νεάνις! Ὑμνος σου, ἄσμα σου ὑπῆρξε: «Σὲ νυμφίε μου ποθῶ καὶ σὲ ζητοῦσα ἄθλῳ» καὶ Ἐκεῖνος σὲ ἤξιωσε τῆς Ἀγάπης του, τῆς ἐνδόξου αἰωνιότητός του. Δὲν ἐνίκησες μόνον τὸν Ὀλύβριον, ἐνίκησες τὴν δύναμιν τοῦ χρόνου καὶ τιμᾶσαι τώρα ἀπὸ ὅλους τοὺς Χριστιανούς.

Δὲν ὑπέστη εἰς ἡρωϊκὸν μεγαλεῖον καὶ ἡ ἐτέρα ἁθλομαρτυρία τοῦ Κυρίου, Παρασκευή.

Καταγάγει νίκην περίλαμπρον. Μεταστρέφει καὶ αὐτοὺς τοὺς διώκτας της καὶ ἀντιμετωπίζει τὴν φρίκην τριῶν ἡγεμόνων, τοῦ Ἀντωνίου, τὸν Ἀσκληπιοῦ καὶ ἄλλους. Νικᾷ καὶ θριαμβεύει. Πηγὴ θριάμβου ὁ μαρτυρικός της θάνατος.

Ἰσοτίμον καὶ Ἰσάξιον εἶναι τὸ μεγαλεῖον καὶ τοῦ νεαροῦ ἱατροῦ Παντελεήμονος. Φρικτὴ ἡ ὁργὴ τοῦ Μαξιμιανοῦ. Εὐσεργετὶ μετὰ τὴν ἐπιστήμην του τὴν κοινωνίαν καὶ ἀπολαμβάνει ἐξ αὐτῆς τὴν ἀχαριστίαν. Διώκεται, τλαιπωρεῖται καὶ εἰς τὸ τέλος ἐπιστρέφει τὴν ζωὴν του μετὰ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου του.

Ἰστάμεθα ἐκθαμβοὶ πρὸ τῶν τιτάνων αὐτῶν τοῦ Χριστιανικοῦ μεγαλείου. Εἶναι ἄπειροι οἱ μάρτυρες. «Νέφος μαρτύρων» λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος.

Φίλοι ἀναγνώσται.

Ἄς ἀτενίσωμεν μετὰ δέος τὰ ἀναστήματά των.

Τρεῖς ἀριθμήσαμεν ἀπὸ τὴν πανέντιμον χορείαν

τρεῖς, τῶν ὁποίων τὴν μνήμην πανηγυρίζομεν τὸν μῆνα αὐτόν.

Τοὺς τρεῖς αὐτοὺς μάρτυρας, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ ἀνέδιδε τὸ λεπτόν ἄρωμα τῆς Χριστιανικῆς ἀρετῆς, δὲν ἐχώρισε τίποτε ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Σωτῆρος. Οὔτε πῦρ, οὔτε σίδηρος, οὔτε ἐνεστώτα, οὔτε μέλλοντα. Ἐμᾶς μᾶς χωρίζουν· ἄβυσσοι ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Σωτῆρος. Ἀβυσσοὶ παθῶν, ἐγωϊσμοῦ, συμφερόντων, κακοηθείας.

Καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς στερούμεθα ὅλων τῶν εὐσεργετικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς Θείας Ἀγάπης.

Μόνον μετὰ τὴν θυσίαν θὰ ἐκημενίσωμεν τὰς ἄβυσσους, ποὺ μᾶς χωρίζουν καὶ θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐνωθούμεν μαζὺ του.

Καὶ τότε Ὡ! τότε, ἡ γαλήνη θὰ βασιλεύῃ, ἡ ζωὴ θὰ κυλᾷ ἡρέμως καὶ ὁ θάνατος θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς γέφυρα «μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανούς».

Ὡ! Μακαρία στιγμή!

Ὡ! ἡρωϊκὴ ἀπόφασις.

ΘΛΙΒΕΡΟΝ ΠΕΝΘΟΣ

Νέοι Μάρτυρες

Νέοι Ἡρωϊκοὶ Νεκροὶ

Μία νέα σελὶς ὁδύνης ἀνεγράφη εἰς τὴν αἱματοπότιστον Ἱστορίαν τοῦ Ἀγῶνος μας. Σελὶς βαρυτάτου καὶ ἀφάτου πένθους. Σελὶς, ἡ ὁποία θὰ ἀποδεικνύῃ, ὅτι καὶ εἰς τὸν 20ον αἰῶνα ὑπάρχουν μάρτυρες καὶ ἡρώες καὶ ὅτι ἡ Ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς Συνειδήσεως ἀποτελεῖ ἰσχυρὸν καὶ ἀνεκρίβωτον ἰδανικὸν ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Μία ὁμὰς σκληρῶς διωκομένων ἀδελφῶν, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀπολαύσῃ ἔλευθρον λειτουργίαν μακρὰν τῆς κακίας τῶν ἱερωμένων διωκτῶν μας, μετέβη εἰς περιοχὴν Ἁγίου Ἰωάννου Ρώσσου, ἔξωθι τῆς Χαλκίδος. Τὸ αὐτοκίνητον ἦτο πλήρες νέων (ζῶσα διάψευσις τῶν ἰσχυριζομένων, ὅτι εἰς τὴν λειτουργίαν ἐπέστρεφον, πλήρεις χαρᾶς, διότι ἠξιώθησαν νὰ ἀπολαύσουν τῆς πνευματικῆς τραπέζης, χωρὶς τὸν φόβον τοῦ ἀστυνομικοῦ ὄργάνου.

Ὑπῆρξε ὅμως καὶ ἐκεῖνος, ὅστις κατετράχετο ἀπὸ τὸ μῖσος. Ὁ ἀρχέκακος Διάβολος, ὅστις ἐφθόνησε διὰ τὸ πνευματικὸν κέρδος καὶ τὴν ψυχικὴν ὀφέλειαν.

Αὐτὸς λοιπὸν μετὰ ὅλην τὴν ἀπαισίαν σκληρότητα του ἐνεδρεύει εἰς μίαν ἐκκλινόντων στροφὴν, διὰ νὰ συντρίψῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς εὐσεβείας.

Καὶ νὰ τὸ αὐτοκίνητον εἰς μίαν στιγμήν κατακρυμνίζεται εἰς παρακειμένην χαράδραν. Σκηναὶ παλαιοῦ καὶ ἄλλοφροσύνης λαμβάνουν χώραν. Τὰ θύματα αἱμόφυρτα στενάζουν καὶ μετ' ὀλίγον οἱ πρῶτοι νεκροὶ διὰ τοῦ δύοντος βλέμματός των ἀπευθύνουν, ὡς ταυλευταῖον χαιρετισμόν, τὸ ὕστατον μῆνυμα. Μῆνυμα διαμαρτυρίας πρὸς τοὺς διώκτας. Μῆνυμα προσευχῆς διὰ τὴν συγγνώμην των. Μῆνυμα προτροπῆς πρὸς τοὺς ἐπιζήσαντας διὰ νὰ συνεχίσουν τὸν αἱματοπότιστον ἀγῶνα. Συγνητικὸν εἶναι ὅτι τὰ περισσότερα θύματα εἶναι νεάνιδες.

Ὡ! ἡρωϊκοὶ νεκροὶ! Ὁ θάνατός σας περιεβλή-

θῆ ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τοῦ μάρτυρος. Εἶσθε θύματα τοῦ υπερτάτου καθήκοντος. τῆς Εὐσεβείας Ἡ νοσταλγία νὰ διατηρήσετε ἐλευθέραν τὴν θρησκευτικὴν Σας συνείδησιν ἀπὸ καταπιέσεις καὶ ἐκβιασμοὺς, σὰς ὡδήγησε εἰς τρομερὸν κίνδυνον καὶ τέλος σὰς ἐξέθεσε εἰς τὸν θάνατον. Οὐδεὶς θὰ παρίδῃ τὴν θυσίας Σας. Ἦδη τὸ ὄνομά Σας ἀνεγράφη εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Οἱ ἡρώικοι νεκροὶ εἶναι.

Μαρία θυγάτηρ Ἰωάννου Τσιγκιαδοπούλου ἐτῶν 24 Ἀλεξάνδρα χήρα Γεωργίου. Ἰωάννα Ἰσαρη ἐτῶν 20, Ἑλένη Σπαθαράκη ἐτῶν 20. Βαλσάμω Ἀμπάτη ἐτῶν 48 καὶ Εὐανθὴ Λελοῦδα.

Αἰωνία Σας ἡ Μνήμη ἡρώικοι νεκροί,

Τὸ τραγικὸν αὐτὸ δυστύχημα ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ Παλαιοημερολογίται, ἐπειδὴ ἀκριβῶς πιστεύουν εἰς τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐλευθερίας τῆς Σκέψεως, θὰ ἀνέρχονται εἰς ὅρη, θὰ μονομαχοῦν μὲ τὸν θάνατον, θὰ διαδέχονται καὶ αὐτὴν ζωὴν των, οὐδέποτε ὅμως θὰ πειθαναγκασθοῦν, διότι μισοῦν τὴν βίαν. Καὶ ἐπομένως εἰς μάτην οἱ δίδονται θὰ ἀναμένουν τὴν... προσχώρησιν των.

Δὲν ὑπάρχουν ὅμως μόνον νεκροί, Ὑπάρχουν καὶ βαρέως τραυματισμένοι. Καὶ αὐτοὶ εἶναι :

Ἑμμανοὴλ Μελανίτης, Δικηγόρος. Ἀρετὴ Γκιλημῆ, Εὐπραξία Τσιγκιαδοπούλου, Ἑλένη Γεωργίου Νικόλαος Τεντόμας. Παραμένοντες εἰς Νοσοκομεῖον Χαλκίδος Εἰς τὰς Ἀθήνας δὲ διακομίσθησαν καὶ οἱ ἐξῆς ἐλαφρότερον τραυματισθέντες. Εὐαγγελία Στραντζίκη, Σεβαστὴ Δέδε, Εὐγενία Ἰσαρη. Μαγδιληνὴ Μελανοπούλου. Ἀλεξάνδρα Κλεάνθη, Ἀγγελος Ἰσαρης Φλώρα Τραγοπούλου, Αἰκατερίνη Κοβατζῆ. Μαρία Ἰσαρη.

Εἰς Χαλκίδα μετέβησαν ἐκ μέρους τοῦ Δ. Συμβουλίου ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Δ. Δαμάσιος καὶ ὁ Διευθυντῆς τῆς ἐφημερίδος μας κ. Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος.

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΘΡΑΣΥΤΑΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΑΝΑΙΔΕΙΑΝ

Μὲ θλιβεράν κατάπληξιν ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» τῆς 2 8-53 δημοσίευμα τοῦ κ. Θ. Δράκου, ἀναφορικῶς μὲ τὴν Ἱερὰν Μονὴν «Κοσμοσωτείρας» Μπαριοῦ.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ «Ἀκρόπολις» χρησιμοποιεῖ πάντοτε πομπώδεις τίτλους δι' ἀσήμαντα ἢ καὶ ἀνύπαρκτα περιστατικά. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα μέσον ἀναπτύξεως τῆς κυκλοφορίας. Πρέπει ὅμως νὰ ἀντιληφθῇ ὁ κ. Δράκος, ὅτι ἡ στοιχειώδης δημοσιογραφικὴ ἐντιμότης ἀπαιτεῖ σοβαρότητα καὶ πρὸ παντὸς ἀκριβείαν. Διότι ἐπὶ τέλους μία ἐφημερίς δὲν εἶναι «συναρπαστικὸ μυθιστόρημα» ὥστε νὰ δύναται νὰ χρησιμοποιῇ τὰς ἐμπνεύσεις ἐξημένης φαντασίας.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν «Ἑρευναν» τοῦ κ. Δράκου, ἀρρυσιάζουσιν καὶ ἡ σοβαρότης καὶ ἀκριβεία ἀπαντῶμεν πρὸς διαφώτισιν καὶ τοῦ γράφοντος καὶ τῶν ἀναγνωστῶν του.

Πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ οἰοσδήποτε, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος μονή, εἶναι μία Μονή, εἰς ἣν καταφεύγουν

εὐγενεῖς ὑπάρξεις, ἀπογοητευθεῖσαι ἀπὸ τὴν διαφθοράν τῆς κοινωνίας καὶ ἀναζητοῦσαι εἰς τὸ ἥρεμον περιβάλλον τῆς Μονῆς τὴν λύτρωσιν καὶ τὴν Γαλήνην. Ἐρωτῶμεν τώρα τὸν κ. Δράκον : Δὲν ἔχουν, τὸ δικαίωμα νὰ ζήσουν κατὰ τρόπον, ποῦ ἐπιθυμοῦν ;

Καὶ διατὶ ἡ κοινὴ γνώμη, τὴν ὁποίαν ὑποτίθεται ὅτι προσπαθεῖ νὰ διαφωτίσῃ ὁ κ. Θ. Δράκος, νὰ μὴ ἐνοχλῇται ἀπὸ τὰς αἰσχροτήτας τῶν διαφόρων καλλιστείων καὶ τὰς ἄλλας κακοηθείας τῆς ἐποχῆς μας, ἀλλὰ νὰ ἐνοχλῇται ἀπὸ τὴν ἀθόρυβον ζωὴν τῶν ἀγνῶν αὐτῶν γυναικῶν ;

Εἰς τὴν ἰδίαν στήλην καὶ κάτωθεν ἀκριβῶς τῆς «ἑρευνῆς» τοῦ κ. Θ. Δράκου, παρατίθεται ὁλόκληρον καὶ κατακραυγάζον ἐγκλήμα Σωματεμπορίας εἰς Βόλον. Πῶς ὁ Θ. Δράκος δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐξιχνιάσῃ ὁλόκληρον τὸ σκοτεινὸν ἄντρον τοῦ ἐπισήμως καταγγελομένου ἐγκλήματος, ἀλλ' ἐξεδήλωσε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον «διὰ μίαν καταγγελίαν ἀναγνώστου» ; Δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν σειράν μας νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι θὰ μεθύῃ ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις τῆς δυσωσμίας τῶν καταγγελομένων ὁ κ. Δράκος καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὸν στεναχωροῦν τοιοῦτου εἶδους καταγγελία !! Καὶ αὐτὰ μὲν ὡς πρὸς τὴν σοβαρότητα τοῦ δημοσιεύματος τοῦ κ. Δράκου ὡς πρὸς τὴν ἀκριβείαν πληροφοροῦμεν τὰ ἐξῆς.

Ὁ φιλόποπος καὶ πλήρης ἀσεβείας εἰς τὴν μνήμην ἐνὸς νεκροῦ, ὑπαινιγμὸς τοῦ κ. Δράκου, καθ' ὃν «Σὲ ἡλικία 33 ἐτῶν ἦταν ἡγούμενος σ' ἓνα μοναστήρι 20 νέων καλογραιῶν. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς γιατί πέθανε τόσο νέος !» εἶναι τελείως ἀνακριβὴς καὶ βλάσφημος.

Ἀς γνωρίζῃ ὁ ἐπιπολαίως ἐρευνῶν κ. Θ. Δράκος, ὅτι ὁ ἀείμνηστος Θεόκλητος Δαραδήμας, ὑπῆρξε ἓνα ἀπὸ τὰ τραγικὰ θύματα τοῦ Διωγμοῦ τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας. Τόσο μεγάλο ἦτο τὸ πάθος τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, ὥστε καὶ νεκρὸ ἀκόμη τὸν πέταξαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὕτω ἡ νεκρώσιμος ἀκαλουθία ἐτελέσθη εἰς τὸ ὑπαιθρον. Διωκόμενος καὶ κρυπτόμενος καὶ πρὸ παντὸς βαδύτατα θλιβόμενος, διὰ τὴν κατάπτωσιν τῶν διωκτῶν του, ἡσθένησε καὶ ἐκοιμήθη εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτήν.

Ἀς γνωρίζῃ ὁ κ. Θ. Δράκος, ὅτι δὲν διώκονται ὡς ἐγκληματίαι ἑκτὸς ἐὰν ἔχει λησμονήσῃ (διότι ἀποκλείεται νὰ μὴ τὸν γνωρίζῃ) ὅτι ἡ κρατούσα Ἐκκλησία, ἐντελῶς ἀντιχριστιανικῶς διώκει τοὺς Παλαιοημερολογίτας μόνον καὶ μόνον, διότι εἶναι παλαιοημερολογίται. Θὰ ἐνθυμεῖται βεβαίως τὴν ἐξορίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου εἰς Μυτιλήνην. Ἐκτὸς ἐὰν τὸν θεωρεῖ καὶ ἐκεῖνον ἐγκληματίαν. Ἐξ αὐτῆς ἄλλωστε τῆς αἰτίας ἐκοιμήθη ἀσθενήσας ἐκ τοῦ διωγμοῦ, ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Κυκλάδων κ. Γερμανός. Ἀγνοεῖ ὁ κ. Θ. Δράκος τὴν δολοφονίαν αὐτήν, καὶ ὅτι δὲν ἐπετράπη εἰς τοὺς οἰκείους του οὔτε ἡ ταφὴ !

Λυπούμεθα διὰ τὴν δημοσιογραφικὴν αὐτὴν ἀπρέπειαν πρὸς τὴν μνήμην ἐνὸς ἥρωος νεκροῦ καὶ συνιστῶμεν εἰς τὸν κ. Θ. Δράκον νὰ . . . ἀλλάξῃ ἐπάγγελμα.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Περὶ τῶν νωπῶν τάφων

Τὸ πολύνεκρον αὐτοκνητιστικὸν δυστύχημα, τοῦ ὁποίου τὰ περισσότερα θύματα διήρξαν νέοι, εἶναι μία ἡχηρὰ ἀπάντησις εἰς τὸ πῦμα τῆς κρατοῦσης ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν παρεκκυστικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως. Ποτὲ δὲν θὰ ὑποκύνουν εἰς τὰς πιέσεις· θὰ μονομαχοῦν μετὰ τὸν θάνατον, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ υποχωρήσουν. Τὸ δυστύχημα βαρύνει τοὺς δυνάμεις μας.

Ἡ ἀνακωχὴ

«Ὅλος ὁ κόσμος ἐδέχθη μετὰ εὐχαρίστησιν τὴν εἴδησιν τῆς ἀνακωχῆς· περὶ παντὸς ἐκείνοι ποὺ πιστεύουν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς εἰρήνης καὶ ἀγάπης. Εἶθε ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης νὰ φωτίσῃ ὅλους, ὥστε νὰ λάμπῃ ὁ ἥλιος τῆς εἰρήνης.

Ἦτ' αὐτὰ τί λένε;

Ἀναγράφοντες αὐτοὺς καὶ χωρὶς σχόλια ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ μίαν εἴδισιν. Τὴν ἐπρόσεξαν οἱ ἀρετοὶ;

ΠΑΡΑΠΟΜΠΗ Εἰς ΔΙΚΗΝ ΔΥΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

ΔΑΜΙΑ, 3. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας)—Διὰ τοῦ δι' ἀριθ. 136153 δεσποτικοῦ βουλευματοῦ τῶν ἐν Περνασιδὶ Πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθησαν εἰς δίκην ἐπὶ πυνδὴ πιστοποιήσῃ διὰ συμβολαίου (πλαστογραφία) οἱ Μητροπολίται Φωκίδος Ἀθανάσιος Παρίσης καὶ Ἀναστασίος Ἀκαλασιάνης καὶ οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὴν κατάρτιον συμβολαίου μάρτυρες, διὰ τὴν μεταβίβασιν κτημάτων τοῦ ΟΔΕΠ πρὸς τὴν κοινότητα Ἀμφίσσης.

Ἡ συμβολὴ τῶν ὑπερποντίων ἀδελφῶν μας

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ δμῶφρονες ἀδελφοί μας, οἱ ὁποῖοι ἀπολαμβάνουν τῆς προστασίας τῶν πολιτισμένων νόμων τῆς Μεγάλης Συμμάχου Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας, δὲν λησμονοῦν οὔτε στιγμὴν τὴν κατὰ τὸ ἱερὸν Ἀγῶνα. Οὕτω δ' ἐραστήριος Ἀρχιμανδρίτης Πένρος Ἀστυφίδης συνεκέντρωσε ἐκ δυσκοπορίας τὸ ποσὸν τῶν 50 δολαρίων, ὅπερ καὶ ἀπέστειλε.

—Οἱ Βασιλεῖς Καθονογῆς καὶ Ἀγγελικῇ Ἀκτύπῃ μᾶς ἀπέστειλαν ἀνὰ δέκα δολάρια, δι' ἐτῆσιαν συνδρομήν. Τοὺς εὐχόμεθα πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ εὐλογίαν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ καὶ ἐκηδεύθη τὴν Κυριακὴν 13ην τοῦ μηνὸς ἡ ἡγουμένη τῆς ἐν Θεσπλίῃ Γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς ΕΡΜΙΟΝΗ Ἑλένη Ἀργυροπούλου. Αὕτη διήρξεν ὑπόδειγμα Ἀρετῆς, καλοσύνης καὶ φιλευσπλαχνίας, ἀλλὰ καὶ μία ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμία τὸσον ὥς νοσοκόμου κατὰ τοὺς ἀπελευθερωτικούς ἀγῶνας τῆς πατρίδος μας, εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς 1912—13, εἰς τοὺς Μικρασιατικούς τοιοῦτους καὶ μετέπειτα ὡς προϊσταμένης τοῦ Ἀ' Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου τῆς πόλεως μας (νῦν 424). Καὶ εἰς τὸν Μοναχικὸν βίον εἰργάσθη ἀθορύβως ἰδρύσας τὴν ἀνωτέρω Ἱερὰν Μονὴν καὶ συνέβαλε μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπου προσέφερε πλείστας ὑπηρεσίας.

Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν πάντες οἱ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί καὶ ἀδελφαὶ τὸ Ἀ. Σ. τῆς Κοινότητος συνῴδυσαν τὴν σωρὸν τῆς μεταστάσεως μετὰ τοῦ τάφου της. Τὸ Ἀ. Σ. ὁμοφώνως ἐνέκρινεν τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 500.000 ὑπὲρ τῆς ἀνω Ἱερᾶς Μονῆς εἰς Μνήμην τῆς Ἀγίας ἡγουμένης.

Σεβαστὴ μας Γερρόντισσα, θὰ μείνῃς εἰς ὅλους μας φωτεινὸν παράδειγμα· ἔχε γαίαν εὐαφράν. Εἶδε τὴν συνοδεία εὐχόμεθα ὅπως ὁ κύριος γλυκάνῃ τὸ πόνον καὶ χάρισῃ τὴν παρηγορίαν τοῦ ὁ Ὑψίστου.

Ἀντώνιος Πέτσας

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Τὸ Ἀ.Σ. μετὰ τὸ δυστύχημα ἀπέστειλε τὸ κατωτέρω τηλεγράφημα, πρὸς τὴν Κυβέρνησιν

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ἀριθ. Πρωτ. 121

Ἐπιτροπὴν Ἐξουσιοδοτήσεως Βουλῆς, Ἐξοχωτάτους Στρατάρχην Παπάγον, Ὑπουργοὺς Ἑσωτερικῶν Παίδειας, Δικαιοσύνης, Πολιτικῶν Γραφείων Στόπ.

Ἐν τ α ῦ θ α

Κυριακὴν εἰκοστὴν ἔκτην Ἰουλίου πεντακόσιοι Παλαιοημερολογίται συνοικίας Ἐθαγγελιστοῦ Πειραιῶς μεταβάντες ἵνα ἐκκλησιασθῶσι εἰς ἰδιόκτητον Ναὸν ἐδάρησαν ἀνήλεως ὑπὸ Ἀστυνομικῶν Ὁργάνων Στόπ.

Δύο Κυριαὶ καὶ πέντε ἄλλοι ἐτραυματίσθησαν μάλλον σοβαρῶς στόπ.

Κυριακὴν δύο Αὐγούστου, οἰκονόμοι Παλαιοημερολογίται ἀποφεύγουσαι συγκρούσιν μετ' Ἀστυνομικῶν καὶ νοσταλγοῦσαι ἐλεύθερον ἐκκλησιαστικὸν μετέβησαν εἰς ἀπομεμακρυσμένον ἐξοικλήσιον Χαλκίδος Στόπ.

Ἐπιστρέφοντες συνέβη γνωστὸν πολύνεκρον δυστύχημα στόπ.

Σύμπας παλαιοημερολογιτικὸς κόσμος πλήρης ἱερᾶς ἀγανακτήσεως διαμαρτύρεται κατὰ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἡ ὁποία θέλει διὰ τῆς βίας νὰ ὑποδουλώσῃ θρησκευτικῶς πλέον τοῦ ἐνὸς ἐκατομμυρίου ἀμειψοφύων Ἑλλήνων Στόπ.

Αἰτοῦμεν παρὰ τῆς Πολιτείας ἰσότιμον μεταχείρισιν μετὰ ἁπλῶς θρησκευτικῆς μειονότητος Ἑλλάδος συμφώνως γράμματι πνεύματι Συντάγματος καὶ διευθύνει ἀρχὰς τοῦ Ο.Η.Ε. ψηφισθείσας ὑπὸ Ὑμετέρας Βουλῆς Μάρτιον 1953 στόπ.

Ὑπομονὴ Παλαιοημερολογικῶν ἐξηγλήθη. Στόπ. Παράτασις διωγμοῦ ζημιῶν Ἐθνικὰ συμφέροντα. Στόπ.

Καταργήσατε 45 ἀντισυνταγματικὴν πράξιν προηγουμένης Κυβερνήσεως, Στόπ.

Ἀποδώσατε Ἐλευθερίαν μας ἕως οὗ συνέλθῃ Παρθόδοξος Σύνοδος, ἄλλως μελλοντικῶς θρηνησόμεν πολλὰ θύματα. Στόπ.

Ἀναμένοντες ἄμεσον ἀπόδοσιν θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς.

Ἐντολὴ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Πανελληνίου Θρησκευτικῆς Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας. Χολκοκονδύλη 7

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γ. Γραμματεὺς Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Α. ΑΣΟΥΤΗΣ

Τὸ Ἀ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἀπέστειλεν ὡσαύτως εὐχαριστήριους ἐπιστολάς, διὰ τὰς παρασχεθείσας συνδρομὰς, πρὸς τὸν Νομάρχην Χαλκίδος καὶ τὸν Διοικητὴν Χωροφυλακῆς.

Ἡ συνδρομὴ τοῦ παραρτήματός μας Χαλκίδος.

Τὸ παρὰ τὴν ἡμετέραν μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἱερέα πατέρα Ἰωάννην εἰργάσθη μετὰ ἀσκήνουν ζήλον διὰ τὴν παροχὴν περιθάλψεως καὶ ἀνακουφίσεως εἰς πληγέντας ἀδελφούς μας.

Εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης ποὺ συνέχει τὴν κίνησιν μας.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Τζωρτζ 6. (πλ. Κάνιγγος) — Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφίας: Γεώργιος Σαββίνης

Θαμιστοκλέους 38.—Ἀθήναι